

Розділ 1

*Навіть у казкових
країнах трапляються
проблеми з доставкою*

На небі вже виднівся крихітний і тоненький, мов лимонна шкірочка, серпик місяця, коли королева Семи Королівств почула, як хтось стукає у вікно спальні. Відчинивши його, побачила страшенно втомленого й неймовірно знудженого лелеку з великим пакунком під крилом, який намагався зберегти рівновагу на підвіконні.

— Підпишіть отут, — позіхнув на весь дзьоб лелека, простягнувши королеві сувій із сургучними печатками.

— Здається, ми не... — зауважила та. — Агов, королю! Ти щось замовляв?

Але той саме виспівував у ванній, тож нічого не почув. Тим часом лелека рішуче тицьнув їй у руки великий пакунок.

— О! Та це ж адресовано королю й королеві з Далеких Гір! — запротестувала королева, кинувши оком на етикетку. — Це не наша посилка.

— Їх немає вдома, — мовив лелека, — і вони зазначили, що ваш палац — надійне місце.

— Так, але ж...

Проте лелека вже майнув у ніч, адже то була його остання доставка. Королева ще встигла почути, як він бурмоче: «Не варто мені працювати такої пізньої пори. Хтось може подумати, що я пугач!», а тоді птах неначе розчинився у темряві.

— Ліпше поскаржився б королю й королеві з Далеких Гір! — зауважила королева. — Їхні

речі постійно доставляють сюди — не розумію, чому їх не можуть просто лишати під підйомним мостом, як це роблять для всіх інших...

Відтак вона розпечатала пакунок і не стрималася від вигуку:

— ОХ! Це ж немовля!

То був найчарівніший маленький принц, якого хтось будь-коли бачив, і королева, яка вже мала одну дитину — донечку на ім'я Флорізелла, — тішилася, що тепер у неї з'явився син.

— Тільки поглянь, кого нам принесли! — мовила вона, коли король вийшов із ванної кімнати. — Нарешті в нас є маленький принц!

— Це добре! — погодився король. — Чудово, просто чудово!

Після цих слів він уклався в ліжку й одразу ж заснув, а королева тим часом вбрала немовля

у королівську хрестильну сорочечку, вклала у колиску й узялася лагідно заколисувати.

До ранку маля піросло — тепер хлопчик мав вигляд приблизно чотирирічного.

— Здається, лише вчора він був зовсім крихітний, — мовила королева.

— Тож учора саме так і було, хіба ні? — зауважив король. — Якщо він так швидко ростиме, ліпше тобі поквапитися й охрестити його.

Тож королева запросила на гостину всіх мешканців королівства, розіславши запрошення зі зграєю пеліканів. Вона саме вкладала останній конверт у дзьоб останнього пелікана, коли в кімнату увійшла принцеса Флорізелла.

— Хто це? — поцікавилася дівчинка, переводячи погляд із підвіконня, на якому

розташувалася ціла зграя пеліканів із дзьобами, вщерть заповненими запрошеннями, на маленького хлопчика, який грався на підлозі з іграшковою залізницею.

— Це — новий король Семи Королівств! — мовив батько-король, сяючи від щастя.

— Твій молодший братик! — вигукнула королева.

— Принц... — король затнувся, не в змозі вигадати ім'я, а тоді звернувся до дружини: — Як же ми його назвемо, люба? Зазвичай ім'я принца пов'язане з обставинами його народження... Ось мене, наприклад, охрестили принцом Агрусом, бо батьки знайшли мене під кущем агрусу. А товариша Флорізелли — принцом Беретом, бо мама знайшла його в капелюшній коробці.

— Беннетом, — виправила його Флорізелла. — Його звать Беннетом.

— Ім'я «Берет» йому чомусь не сподобалося, — пояснила королева. — Тож як нам назвати малюка, який випадково потрапив до нас через помилку лелеки зі служби доставки?

— Принц Кур'єр! — радісно оголосив король. — Хороше ім'я! А король Кур'єр — хіба ж не чудово звучить?

— Стривайте-но, — втрутилася Флорізелла, — це ви про що? Який іще «король»?

— Ну, звісно ж, коли нас не стане, королем буде він, — бадьоро відповів батько. — Хіба ж ні, сонечко? — Із цими словами він узяв малого на руки й узявся гудати на коліні: — Чук-чуки-чуки! Хто в нас тут маленький король?

— Стривайте! — не вгамовувалася Флорізелла. — Це ж я маю успадкувати королівство! Воно моє, як і цей палац, і все, що в ньому є!